

înlocuită cu ploaie, căci norii formați în timpul verei sunt duși aiurea de cătră vânturile ce suflă despre Siberia. (V. și art.: Indogermani.) [G. T. Buzoianu.]

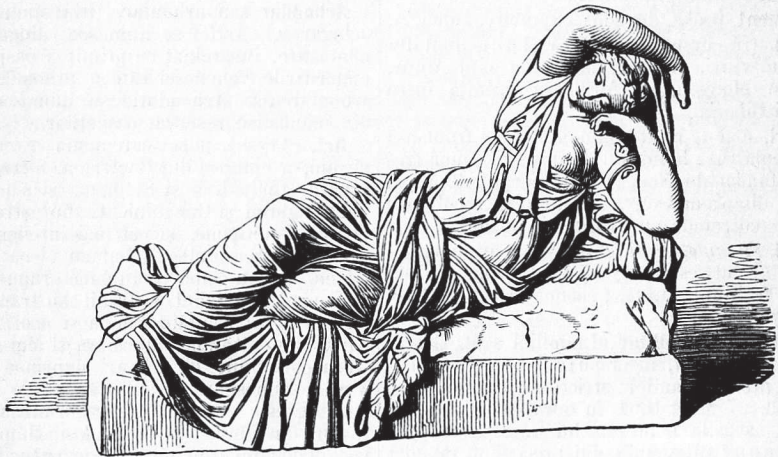
Aria, (arena) sau față, în geometrie cantitatea de spaț cu două dimensiuni: lungime și lățime. Ea este mărginită de linii. A. e plană dacă punctele liniilor drepte așezate pe ea, toate cad în ea, la din contră e curbă. Cilindrul, conul și sfera sunt corpuri mărginite de fețe curbe.

Aria cattiva, (*ital.*) aer stricat, în special evaporarea mocirlelor Pontinice etc. V. Malaria.

Ariadne, în mit. greacă e fata regelui Minos și a Pasiphei din insula Creta. Theseus a fost destinat de sacrificiu pentru monstrul Minotauros din labirint, un fel de peșteră sub pământ, de unde nu mai este scăpare. A. amorsată a dat lui Theseus un ghiem de ață, ca la intrare în labirint să-l lege și în calea sa să-l lungească după sine, că dacă va pute scăpa de monstru,

cu Tatăl. Arie a pășit mai întâiu în Alexandria la 318 cu învățătura sa, care s'a lătit repede și a provocat certe în întreg Orientul. Împăratul Constantin cel M. în conțelegere cu papa Silvestru I. a conchiat la 325 conciliul dela Nicea, spre a pune capăt certelor provocate de Arie. Conciliul, la care au participat 318 episcopi, a condamnat învățătura lui Arie și a enunțat, că Christos este unul născut Fiu al lui Dumnezeu și e de o ființă (*ὁμοούσιος*) cu Tatăl. Amintirea acestui conciliu o serbează biserica orient. în a 7-a Duminecă după Paști. A. nu a încetat prin osândirea lui Arie, ci spriginit de unii împărați romani a mai dăinuit până cătră capătul secl. IV., dând nascere altor eresii. (Cf. Șaguna, A. baron de —, Istoria bisericii ortodoxe resăritene universale. Sibiu, 1860. Dr. Al. Grama, Istoria universală a bisericii, Blaj, 1881. Pușcariu, Il. Dr., Manual de istoria bisericească. Sibiu, 1893.)

Aricescu, *D. Constantin*, publicist român. unul din scriitorii generațiunii lui Eliade și Asachi,

Ariadne.

după firul aței să poată returna. (De aici »firul A.-ei«.) Theseus omoară monstrul, cu ajutorul firului rentoarce, A. fuge cu el, dară Theseus pe insula Naxos o părăsește și atunci Dionysos, care la rentoarcearea sa din India o găsește dormind într'o peșteră, o primesc de muiere. Această scenă este reprezentată prin multe produse ale artei antice. Remarcabilă este statua A.-ei dorminde din Vatican. (V. ilustr.)

[Atm.]

Ariana, se numește din timpul Sasanidilor jumătatea estică a Persiei, care cuprindea platurile (Persia, Afghanistan și Belușistan) și teritoriul până la Indus și Iaxartes; dela cuvântul A. se derivă actualul Iran (Eran).

Ariani,eretici, al căror număr era foarte mare în secl. IV., mai ales în Orient; s'au împărțit în mai multe secte și cu timpul parte s'au reintors în sinul bisericii, parte s'au contopit cu sectele eretice din seclii următori.

Arianism, marea eresie din secl. IV., îndreptată în contra învățăturii creștine despre misterul sfintei Treimi, în special în contra dumnezeirii Fiului, despre care învăța, că nu este de o ființă

Astăzi e aproape uitat. Din numeroasele sale scrieri numai cele istorice și în special »Istoria revoluțiunii dela 1821« se mai cetesc cu folos; scrierile sale poetice au puțină însemnătate. N. 1823 în Câmpulung, jud. Muscel, și-a făcut studiile în orașul său natal și în colegiul St. Sava în București. 1845 fù numit inginer de poduri, însă îmbolnăvinduse părăsi această carieră pentru a se ocupa mai mult cu literatura. 1846 publică primele sale poezii: »Câteva oare de colegiu«, îndreptate de Eliade. 1847 deschide teatrul național în Câmpulung, în care se jucau vodevile de ale lui Alexandri și comedii traduse din Molière. În același an fù chemat ca director al ministerului de finanțe. Luând parte la mișcarea din 1848, fù exilat de Ruși la mănăstirea Snagovul, unde petrecu un an, făcând și traducând mai multe scrieri ca: »Despre originea neegalității între oameni« de J. J. Rousseau, »Despre originea religiunilor« ș. a. În iarna anului 1851 deschise din nou teatrul național din Câmpulung și compuse mai multe piese ca: »Neaga rea«, »Peșitorul«, »Boierul Vlăduță« ș. a. Sub Cuza a fost de două ori director al arhivelor statului și în urmă